

*Juan Arias: UVIJEK NOVI KRIST*, izdavač »Izvori istine« — Korčula 1972, knjiga 4.

Ova se knjižica može shvatiti kao logični nastavak na knjigu BOG U KOJEGA NE VJERUJEM od istog pisca, prevedenu na hrvatski od istog izdavača. Sto je rečeno o prvoj vrijedi skoro podjednako i za ovu drugu knjigu.

Naslov knjige CRISTO DA RISCO-PRIRE preveden je donekle statički, dok je na talijanskom upadljivija dinamičnost naslova: KRIST JE PRED NAMA DA GA UVIJEK NANOVO PRONALAZIMO. Možda bi u ovom smislu više bio naglašen zadatak da se nalazi Krista, njegova uvijek svježava novost, nezaustavljiva dinamika.

U knjizi kao da zajedno govori ateisti, vjernik, krivotvoreni vjernik, onaj autentični, revolucionarac itd. Zbog toga je tekst eksplozivan, ekstrem, aforističan, netko će reći: pretjeran. Reci da takav stil odgovara današnjem mentalitetu, i reći ćeš istinu. U isto vrijeme dati ćeš neki znak za uzbuju: OPREZ! Kada pisac naglasuje odgovornost savjesti (str. 17—26), da li dovoljno naglasuje potrebu da savjest bude regulirana ili odgojena? Lako bi bilo preći u teoriju autonomne savjesti, dok će nam isti sv. Toma reći da je savjest u stvari kao neko utjelovljenje Božje zapovijedi u čovjeku, jer savjest u čovjeku nije NETKO nego prije svega i čovjeku prirodno NESTO. Ona funkcionira po mehanizmu ljudske spoznaje, a spoznaja je uvijek u nama NESTO. Istina, ta spoznaja je ujedno impregnirana osjećajem, ali mjerodavno je rasuđivanje.

Što je rečeno za stranice posvećene savjesti vrijedi i za druge teme npr. za temu pojma ljubavi. Najbolje vidimo teološku površnost ili slabu teološku osjetljivost na stranicama pod naslovom: ZA KRISTA KREPOST NIJE U SREDINI (61—65), jer tu klasičnu izreku treba shvatiti kako ju je shvaćala klasična teologija,

a to nikada nije značilo mediokritet, nego maksimalni domet, koji se na moralnom području de facto ostvaruje između ekscesa i defekta. Krepost je u sredini efektivno, a ne esencijalno.

Ovim opaskama ne želim umanjiti vrijednost djela. Želim jedino upozoriti da djelo treba shvatiti kako je i pisano: u duhu nemirnog prilaženja problemima koji zadiru u srž života, pa su nedohvatljivi kao i sam život. Ali način pisanja mnogo više čini Krista živim i životvornim nego to čine propovijedi ili članci statičke naravi.

Krist je isti jučer i danas (Hebr 13, 8), to je istina, no upravo radi njegove izdignutosti, sposoban je odgovoriti traženju svih naraštaja. Odgovara i današnjemu. Recimo da su nova stanja duhova i nove povijesne strukture doista nešto *novo*, tada je potrebno to novo metnuti u nove mrehove (Lk 5, 37). Uvijek, međutim, budni na ono što predstavlja konstante ili nepromienljive elemente od prostora varijabilnosti. Novo je potrebno za osvježanje, a staro za učvršćenje.

J. K.

*HOMILIJE — od Došašća do korizme »B«, izdavač »Izvori istine«, Korčula 1972, god. 4, br. 8.*

Plodna izdavačka skupina. Zajednica koja želi pružiti pomoć svojoj braći na terenu, a i svim vjernicima. U svakom slučaju i pothvat je hvalevrijedan i izvedba korisna.

Razumljivo, razni pisci — razni stilovi. Ima tu onih koji naginju egzegetiranju, upoznavanju teksta, pri čemu kategorije ne postaju sposobne da rukovode ovom današnjom egzistencijom. Trebalo bi ih posuvremeniti ili podanašnjiti, jer nisu funkcionalne.

Razumljivo, ima i propovijedi pisanih živim i životnim stilom, s osvrtom na konkretnu današnjicu. One zrače življe i pokreću više nutrinom. Ne puštaju da slušač lako zaspi. Co-